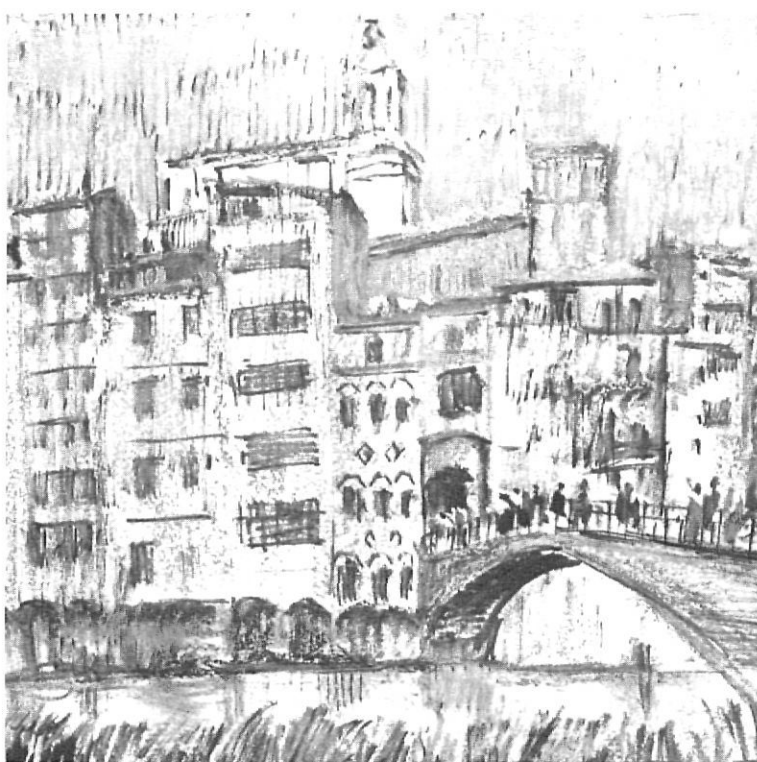

Un viatger a la Girona de 1960

Aquesta revista va publicar fa uns mesos —novembre de 1991— un documentat dossier sobre els viatgers que al llarg del temps han trepitjat i han descrit les terres gironines. A la llista ja coneguda d'aquests cronistes itinerants podríem afegir-hi el nom de Richard Kaufmann, un alemany que va recórrer Catalunya l'any 1960, juntament amb dos amics pintors de la mateixa nacionalitat: Wilhelm Maier-Solg i Emil Scheibe. Amb els textos del primer i els dibuixos dels altres dos es va confeccionar un llibre, que en la versió editada a Barcelona l'any 1970 es titula *Donde se bailan las sardanas (Impresiones catalanas)*. La rara joia bibliogràfica resulta avui especialment suggestiva i mereixedora d'una atenció més gran que la d'aquesta nota, limitada a subratllar alguns aspectes anecdòtics.

L'itinerari gironí de Kaufmann comença a la Costa Brava, qualificada de «lloc ideal per a enamorats solitaris», tot i que ja començava a ser «un suburbi de Düsseldorf, París i Rotterdam», perquè «el *costabravisme* s'ha convertit en una moda de postguerra». Tossa és anomenada «el cap del pont alemany de l'Espanya septentrional». En conjunt, malgrat la gran influència d'estrangers, el cronista troba que el litoral és encara una *terra incognita* que exerceix sobre els forasters una màgica atracció.

Després de repassar tota la costa, el viatger s'endinsa fins a Girona i després surt de la ciutat per anar al Pirineu. Passa per Banyoles, per Besalú i per Castellfollit; s'atura a Olot, «conegut lloc d'estiueig del nord d'Espanya»,

puja a Sant Joan de les Abadesses i pernocta a Ripoll, on s'enamora de la portalada romànica, del conjunt del monestir i del museu. En travessar Ribes de Freser, Planoles i Toses, veu com s'alça el Puigmal, «un gegant respectable fins i tot per a un alemany». Troba que una cambra del cafè de Bellver és «una de les espanyoles més belles que hem vist en tot el viatge»; un viatge que s'acaba a la frontera de Puigcerdà, pròdig tot ell en detalls curiosos i en sucoses amenitats.

Però tornem a Girona. En una nova aportació a la llarga llista de les seves semblances —Venècia, Florència, Albí, Bruges, Toledo...—, el viatger diu que li recorda Wasseburg, arran del riu Inn. La qualifica de «cambra del tresor del nord d'Espanya» i afegeix que «tota la ciutat antiga és quelcom que difícilment es troba ja a Europa».

Després d'admirar la catedral, el claustre i el tresor de la Seu, ve l'hora d'anar a dormir, i aleshores l'autor topa amb la Girona més fosca, la que ens ha guanyat la fama que tenim acreditada de poc dotats per al bon tracte dels forasters. El viatger, en efecte, busca allotjament, en va, a l'Hotel del Comerç, al Peninsular i a l'Italianos. «En aquest últim, un porter malhumorat em dona a entendre que ja sóc el que fa 50 entre els que no ha pogut rebre». Quan Kaufmann li pregunta si és que no s'alegra de veure que tants estrangers vénen a Girona, obté aquesta lapidària i emblemàtica resposta:

— Per a mi, es poden quedar allà on els sembli.

Amb un tarannà com aquest, es comprèn la poca carrera que la ciutat ha fet en el terreny de l'atracció turística.

Una de les il·lustracions del llibre de Kaufman.